סלינו על כתפינו

איך אנשים שאין להם ילדים יודעים, למשל, מתי פסח ומתי חנוכה? איך הם בכלל יודעים מתי להתחיל את ההכנות לחגים? אנו זוכרת את עצמי, לפני שנים, מסתובבת בעיר זרה של ארץ זרה, זוללת פיצות ושותה אספרסויים וכטוב ליבי בכל אלה, מסתבר לי שזה בדיוק יום־כיפור. ואני, תסלחו לי בעד הביטוי, מאלה שצמים ביום־כיפור. זה לא נעים לגלות שאתה מטומטם והחלטתי לעשות הכל כדי להפסיק את חוסר־הידיעה הזה בקשר לאיזה חג מתקרב.

כל מה שצריך לעשות, במיקרה כזה, זה למצוא איזה גבר נחמד, להכריח אותו להתחתן, ללדת כמה ילדים (אפשר רק ילד אחד אם הוא יוצא מוסיקאלי) לגדל אותם כמה שנים בבית ולשלוח אותם לגן־הילדים. הופ. נפתרה הבעיה.

כל יום בדרך הביתה מהגן, הילד שלי פוצח בזמר (לפעמים גם במחול). אם הוא שר למשל את „עבדים היינו, היינו" סימן שאו־טו־טו פסח. אם „ליצן קטן אני" סימן שצריך להתחיל בהכנת התחפושות, בהישמע ה„כד קטן, כד קטן" מתחילים לברר מייד מה מחיר הסופגניות בקונדיטוריה. למעשה החג היחידי שיש איתו בעיה זה ה־1 במאי, כי הילד פשוט לא יכול להשתלט על האינטרנציונל.

היום אנחנו הולכים לנו ביחד בדרך הידועה מהגן הביתה והילד שותק. שמחתי וחשבתי שהנה נגמרו החגים עד ראש־השנה. אבל תיכף עם סיום הארטיק פותח הקטן את פיו וצלילי ה„סלינו על כתפינו" מבשרים לי שצריך להקריש איזה מדור לענייני גבינות.

גבינת סתם

לגבינה הזאת קוראים סתם כי אין לה שם אחר. אבל בפירוש אין לה סתם טעם. יש לה טעם של עוד ביס ועוד ביס ועוד ביס — ככה עד שזה נגמר. מה שצריך כדי לייצר גבינה בבית זה מסננת רגילה, וחתיכת בד רק, למשל פופלין (בד של מיטפחת). אם אין בד פופלין אפשר להשתמש בכותנה דקה.

קונים במכולת 1 שמנת חמוצה, 3 אשל ר־5 לבן. שמים את כל תישעה הגביעים, כשהם עוד סגורים, לתוך סיר גדול עם מים, ומביאים לנקודת רתיחה. אין מה לפחד. הגביעים לא יימסו, הם רק קצת יתקמטו.

בינתיים שמים את המסננת שתעמוד על סיר ריק, על המסננת פורשים את חתיכת הבד ולתוכה שופכים את התכולה של כל תישעת הגביעים. בוחשים רגע קצר. קושרים את ארבעת קצוות הבד ותולים את החבילה על הברז, כדי שטיפות המים יטפטפו לתוך הכיור. הולכים לראות טלוויזיה בערך שעתיים וכשחוזרים הגבינה מוכנה וטעימה.

כמו בורסאן

הגבינה השנייה היא קצת יותר עבודה, אבל אם רוצים גבינת בורסאן צרפתית ולא רוצים לשבור תוכניות חיסכון בבנק, זו הדרך היחידה.

מעמידים מסננת על סיר. בתוכה פורשים את הבד (מהגבינה הקודמת). לתוך הבד שופכים שני מיכלים של גבינה 9%. מכסים את כל העסק בצלחת ודוחפים למקרר למנוחה של יומיים.

אחרי יומיים מוציאים מהמקרר את הסיר־מסננת־בד־גבינה. את המים שנזלו לתוך הסיר שופכים לכיור (לא! אי־אפשר לעשות מזה מרק!). את הגבינה שנעשתה הרבה יותר סמיכה מערבבים עם חצי חבילה של גבינה מלוחה, כלומר 100 גרם ועם כמה שיני שום מרוסקות. אפשר ללכלך מיקסר אם רוצים, אבל אפשר גם לערבב הכל במזלג.

הודעה למעשנים (אנשים חכמים)

זה קשור לחג השבועות, כי זה קשור לכל יום מתוך ה־364 שיש בשנה. כל יום שתי חפיסות.

אין לי שום כוונות להפסיק, בעיקר מפני שאין לי כבוד לאנשים המפסיקים לעשן — אנשים בלי אופי. כולם יודעים שלעשן זה כיף. מה שלא כיף זה לחזור הביתה, לפתוח את הדלת של הדירה ולקבל מתוכה מכת ריח אדירה. במיוחד זה מרגיז כי אני יודעת שזה בגללי.

פעם הביאו לי איזה תכשיר־פלא מאמריקה לגירוש ריחות. מין כדור ורוד שתולים אותו בחדר של מעשנים. הסלון שלי הריח במשך שבועות כמו בית־שימוש של מלון פאר. הפסקתי את זה, כמובן, ומאז ביתי מסריח לתפארת, כל המישפחה מתלוננת ואני מרגישה ריגשי אשמה. (אבל כנראה לא מספיק חזקים).

אחד הדברים שבאמת עוזרים, זה להכניס מים לכל המאפרות בבית ולכבות את הסיגריות בתוך המים. חלק מהריח הולך. בשביל החלק שנשאר יצא עכשיו לשוק ספריי מיוחד. שמו סנומור והוא מכיל חומר כימי המנטרל דווקא את ריח הסיגריות.

חברים שלי (מאלה שיש להם, כמו לי, הרבה מניות בדובק) אמרו לי שאני חייבת לכתוב על זה לטובת אחינו המעשים. אז הנה כתבתי. דין התנועה זה דין התנועה.

לא לאכול בלילה

לפני זמן־מה יצא לי להיות ערה ורעבה ב־3 לפנות בוקר. גם חברים שלי מאילת היו ערים ורעבים בדיוק באותו יום ובאותה שעה. אז הלכנו ביחד לחפש אוכל. איפה מחפשים אוכל בתל־אביב בשעה כזאת? ביפו, כמובן. הגענו למיסעדה רומנית ברחוב אילת, דרך יפו־תל־אביב. ניגש אלינו מלצר וברגע שהבחין שאנחנו לא ממוצא רומני התחיל להתייחס אלינו בזילזול מופגן. ביקשנו סלט חצילים והוא אמר שהוא לא מציע את זה כי זה לא טוב. ביקשנו איזו מנה ראשונה אחרת שהיתה רשומה בתפריט, וגם פה הוא התעקש שלא כדאי לנו. ביקשנו מרק. הוא אמר שלא כדאי עכשיו לאכול מרק כי נורא מאוחר. היינו שבורים ורעבים וחסרי כוח־התנגדות. הזמנו סלט ירקות ומנה עיקרית, ביקשנו שיתן לנו מה שהוא רוצה. הוא נתן מה שהוא רצה וזה היה איום, תפל, קר ומגעיל.

זה מה שיש לי לספר על המיסעדה הזאת. את השם המפורש אני לא כותבת כי אני רוצה להימנע משינאת העדה הרומנית כולה. דרך אגב, זה לא היה נלו. אצל נלו דווקא אכלתי פעם מוח וכששאלתי אתי המלצר אם המוח טרי הוא ענה לי „טרי? רק לפני שעה עוד היה חושב."

הנה, תזהרו לכם ממיסעדות רומניות בדרך יפו־תל־אביב, שהן לא נלו.

ילדים זה שמחה

עם כל המאמצים שאני עושה כדי להשמיץ ילדים, במיוחד את שלי אבל גם של אחרים, ועם כל העצבנויות שילדים גורמים לי, אני מוכרחה להודות שהלך המחשבה של ילדים והדרך שבה הם מביעים אותה, מרגשים אותי מאוד.

טילפנתי אל הסופר יצחק אוורבוך אורפז כדי להודות לו על ששלח לי את ספרו החדש והמרתק הגבירה. הוא נשמע מאד מרוגש וסיפר לי: „עברתי כרגע זעזוע לא קטן, כאשר בתי גי בת ה־7 התחילה להתנבא בצורה דומה לילדה שברומן. דיברנו על מה זה זמן. הסתדרנו די יפה בקשר לעבר ולהווה, אבל כשהגענו אל העתיד, אמרה פתאום: „אין עתיד" — ואני נבהלתי. כי זה בדיוק מה שרואה הגבירה הקטנה מן הרומן. אבל גי הרגיעה אותי, ואגב־כך לימדה אותי משהו חדש על מימד הזמן. „עתיד", אמרה, „זה עכשיו, ואחר־כך עכשיו ואחר־כך עכשיו ואחר־כך עכשיו." כך, בשתי מילים פשוטות, הכניסה את העתיד הביתה."

איך אומר המשורר? ילדים זה שמחה.

בובה של ספר

כבר כתבתי כאן פעם על אהדתי הגדולה לספורט שבתיאוריה, כמה אני אוהבת ספרים על ספורט וסרטים על ספורט ואפילו שיחות ארוכות ומשעממות על ספורט. הכל, רק לא להפעיל שום שריר בגוף.

את דעתי זו העברתי גם לילדיי, ולהם הוספתי הסברים מעמיקים על הסכנות הכרוכות בעניין ברבארי זה: ידיים שבורות, רגליים שבורות, התכווצויות שרירים, הליכה לרופאים, זריקות בתחת ושאר פחדים איומים שהצלחתי להחדיר להם בעמל רב. השרירים היחידים שאני מרשה להם להפעיל הם שרירי המוח ושרירי העיניים.

לכן, מבחינה ספורטיווית אני ממליצה לכולם על הספר סל של חרוזים מאת אילן גולדהירש וטל ברודי. אילן על החרוזים וטל על ההסברים, אבנר כץ על הציורים היפים והמצחיקים כתמיד.

ילד שיקרא את הספר הזה תמיד יידע מה זה ריבאונד, מה זה דנקינג ומה זה ג'אמפ, מבלי להסתכן בחבלות על מיגרשי ספורט.

הנה אצטט מפי אילן גולדהירש מדוע כל אמא צריכה לקנות לילד שלה ספר חינוכי ולא מסוכן זה:

בספר, כאן, אילן וטל / כותבים לכם על כדורסל / על מושגים ועל חוקים / וגם כיצד משחקים. //
על שם שהוא כל־כך חביב / וזה — מכבי תל־אביב. / על המישמעת, על כידרור / ועל הסל והכדור. //
על ההיסטוריה, על שמירות / על עבירות, על מסירות, / וגם נלמד ונשנן, / כמה חשוב מישחק הוגן. //
קליעות שופטים ושחקנים / ועוד דברים קצת משונים; / שלא הבנו באנגלית, / נבין אחת ולתמיד. //
הכל כתוב בחרוזים / כי כך נחמד, בלי להגזים // וכשרואים, כבר מתחשק / לקרוא, ללמוד ולשחק. / /
בובה של ספר. אמרתי לכם!

דניאלה שמי